

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2014. március 6.(*))

„Elztes döntéshozatalra utalás – Adózás – Héa – 2006/112/EK irányelv – A 17. cikk (2) bekezdésének f) pontja – A termék eredeti feladásának vagy elfuvarozásának kiindulási helye szerinti tagállamba történ? visszaszállításának feltétele”

A C?606/12. és C?607/12. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott elztes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Commissione tributaria provinciale di Genova (Olaszország) a Bírósághoz 2012. december 24?én érkezett, 2012. október 30?i határozatával terjesztett el? az el?tte

a **Dresser?Rand SA**

és

az **Agenzia delle Entrate, Direzione Provinciale, Ufficio Controlli di Genova**

között folyamatban lév? eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hetedik tanács),

tagjai: J. L. da Cruz Vilaça tanácselnök (el?adó), G. Arestis és A. Arabadjiev bírák,

f?tanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezet?: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következ?k által el?terjesztett észrevételeket:

- a Dresser?Rand SA képviseletében P. Centore avvocato,
- az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti min?ségben, segít?je: A. De Stefano avvocato dello Stato,
- az Európai Bizottság képviseletében D. Recchia és C. Soulay, meghatalmazotti min?ségben,

tekintettel a f?tanácsnok meghallgatását követ?en hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a f?tanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következ?

Ítéletet

1 Az elztes döntéshozatal iránti kérelmek a közös hozzáadottértékadó?rendszer?l szóló, 2006. november 28?i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL L 347., 1. o.; a továbbiakban: héairányelv)

17. cikke (2) bekezdése f) pontjának értelmezésére vonatkoznak.

2 E kérelmeket a Dresser?Rand SA (a továbbiakban: Dresser?Rand France) francia jog alá tartozó társaság és az Agenzia delle Entrate, Direzione Provinciale, Ufficio Controlli di Genova között a 2007. és 2008. adóévekre vonatkozó meg nem fizetett hozzáadottérték?adót (a továbbiakban: héa) megállapító határozatok tárgyában folyamatban lév? jogvita keretében terjesztették el?.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A héairányelv 14. cikke kimondja:

„(1) »Termékértékesítés« a birtokba vehet? dolog átengedése, amely tulajdonosként való rendelkezésre jogosít fel.

(2) Az (1) bekezdésben említetten kívül termékértékesítésnek min?sülnek a következ?k:

[...]

c) termék vásárlásra vagy eladásra szóló bizományi szerz?dés alapján történ? átadása.

[...]”

4 Ezen irányelv 17. cikkének szövege a következ?:

„(1) Ellenérték fejében történ? termékértékesítésnek min?sül az adóalany vállalkozásából származó termékek továbbítása egy másik tagállamba.

»Másik tagállamba történ? továbbításnak« kell tekinteni bármilyen birtokba vehet? dolog adóalany általi vagy megbízásából történ? feladását vagy fuvarozását vállalkozása céljára, ha az a termék fekvésének tagállamán kívüli területre, de a Közösség területére történik.

(2) Nem min?sül másik tagállamba történ? továbbításnak a termék feladása vagy fuvarozása, ha az a következ? célok valamelyike miatt történik:

[...]

f) az adóalany részére nyújtott szolgáltatás, amely terméken végzett azon munkát foglalja magában, amelyet fizikailag a termék feladásának vagy fuvarozásának érkezési helye szerinti tagállam területén végeztek el, amennyiben a terméket a megmunkálást követ?en visszaszállítják ezen adóalany számára abba a tagállamba, ahonnan a terméket eredetileg feladták vagy elfuvarozták;

[...]

(3) Amennyiben a (2) bekezdésben megállapított feltételek valamelyike nem teljesül, akkor úgy kell tekinteni, mintha a terméket egy másik tagállamba továbbították volna. Ez esetben a továbbítást abban az id?pontban kell megtörténtnek tekinteni, amikor az adott feltétel már nem áll fenn.”

5 Az említett irányelv 20. cikke el?írja:

„»Közösségen belüli termékbeszerzésnek« kell tekinteni a tulajdonosként történ? rendelkezési jog

megszerzését olyan ingóság felett, amelyet az eladó, a vevő vagy bármelyik megbízásából harmadik személy a vevő számára egy olyan tagállamba ad fel vagy fuvaroz el, amely nem egyezik meg a termék feladásának vagy elfuvarozásának kiindulási helyével.

Amennyiben a nem adóalany jogi személy által beszerzett terméket a nem adóalany jogi személy harmadik területről vagy harmadik országból adja fel vagy fuvarozza el, és egy olyan tagállamba importálja, amely nem egyezik meg a feladás vagy elfuvarozás érkezési helye szerinti tagállammal, azt úgy kell tekinteni, mintha a terméket az import szerinti tagállamból adták volna fel vagy fuvarozták volna el. E tagállam hálózati visszatérítésben részesíti a 201. cikk értelmében adófizetésre kötelezettként kijelölt vagy elismert importort az importtal összefüggésben fizetett [hálózati] után, amennyiben az importort igazolja, hogy a termék beszerzését a feladás vagy fuvarozás érkezési helye szerinti tagállamban megadóztatták.”

6 Ugyanezen irányelv 21. cikke szerint Közösségen belüli, ellenérték fejében végzett termékbeszerzésnek kell tekinteni „az adóalanyok a vállalkozása céljaira az általa vagy részére feladott vagy fuvarozott termékek használatát, ha a feladás vagy elfuvarozás egy másik tagállamból történik, mint amelyben a termékeket előállították, kitermelték, feldolgozták, megvásárolták, a 2. cikk (1) bekezdésének b) pontjában meghatározottak szerint beszerzték, vagy ahol az adóalany a termékeket vállalkozása keretében importálta a másik tagállamba.”

Az olasz jog

7 A különböző tárgykörökre vonatkozó adórendeletek harmonizálásáról szóló, 1993. augusztus 30-ai 331 sz. törvényrendelet (a GURI 1993. augusztus 30-ai 203. száma, 12. o.) „Közösségen belüli beszerzések” cím alatt szereplő 38. cikke kimondja:

„(1) A [hálózati] alkalmazandó a termék Közösségen belüli beszerzésére az államon belül vállalkozás működése, szakma vagy foglalkozás gyakorlása keretében, vagy mindenestre a jogi személyek, az egyesületek vagy az 1972. október 26-ai 633. sz. köztársasági elnöki rendelet [(a GURI 1972. november 11-ai 292. számának rendes melléklete; a továbbiakban: 633. sz. rendelet)] 4. cikkének negyedik bekezdése szerinti, az állam területén adófizetési kötelezettséggel rendelkező egyéb szervezetek által.

(2) »Közösségen belüli beszerzés« valamely aktussal a termék tulajdonjogának, vagy az adóalanyi minőségben eljáró szállító vagy a vevő vagy a megbízásukból eljáró harmadik személy által más tagállamból az állam területére feladott vagy elfuvarozott a termékkel való rendelkezési jogot biztosító egyéb dologi jognak ellenérték fejében történő megszerzése.

(3) Közösségen belüli beszerzéseknek minősülnek emellett:

[...]

b) más tagállamból származó termékeknek adóalany által vagy valamely adóalany megbízásából az állam területére történő behozatala. A jelen rendelkezés az ugyanezen személy által más tagállamban tevékenységet folytató más vállalkozásból származó termékeknek az állam területére a vállalkozás működtetése céljából történő feladása vagy fuvarozása esetében is alkalmazandó;

c) a jogi személyek, az egyesületek és a [633. sz. rendelet] 4. cikkének negyedik bekezdése szerinti, adófizetési kötelezettséggel nem rendelkező egyéb szervezetek által történő, a (2) bekezdés szerint beszerzések;

d) a c) pontban említett személyek által vagy megbízásukból, általuk közvetlenül más

tagállamból importált termékeknek az állam területére történő behozatala;

[...]

(5) Nem minősülnek Közösségen belüli beszerzéseknek:

a) a [z aktív feldolgozási eljárásról szóló, 1985. július 16-ai 1999/85/EGK tanácsi] rendelet [HL L 188., 1. o.] 1. cikke (3) bekezdésének h) pontja szerinti és a vámraktárakról szóló, 1988. július 25-ai [2503/88/EGK tanácsi] rendelet [HL L 225., 1. o.] 18. cikke szerinti feldolgozási vagy szokásos kezelési szolgáltatások tárgyát képező termékek állam területére történő behozatala, amennyiben a termékeket később elfuvarozzák vagy feladják az adóalany vevő részére, a származási tagállamba vagy megbízásából valamely másik tagállamba, vagy éppen a Közösség területén kívülre; átmenetileg szolgáltatások teljesítéséhez használt termékeknek vagy az importálásuk esetében az importvám alóli teljes mentesség ideiglenes behozatali árutovábbítási eljárás alatt álló termékek állam területére történő behozatala;

[...]

(7) A más tagállamban adóköteles személy nem köteles adót fizetni az állam területén olyan termékek Közösségen belüli beszerzése esetében, amelyeket az említett adóalany más tagállamban szerzett meg, majd az állam területére a saját adóalany átruházói vagy a [633. sz. rendelet] 4. cikkének negyedik bekezdése szerinti jogi személyek – amelyek a Közösségen belül teljesített beszerzések vonatkozásában adófizetési kötelezettséggel rendelkeznek – részére feladott vagy elfuvarozott, mivel ezen átruházók vagy jogi személyek tartoznak adófizetési kötelezettség alá az értékesítés vonatkozásában.

(8) Saját név alatt teljesített Közösségen belüli beszerzésnek minősülnek a képviseleti joggal nem rendelkező ügynökök által teljesített Közösségen belüli beszerzések”.

8 A 633. sz. rendelet „Kiviteli értékesítések” című 8. cikke elírja:

„Nem adóköteles kiviteli értékesítésnek minősülnek:

a) olyan termékek értékesítése, ideértve az ügynök közvetítésével történő értékesítést is, amelyeket a szállító vagy az ügynök vagy a megbízásukból – ideértve a saját átruházói vagy ügynökeik utasítására – eljáró más személy az Európai Gazdasági Közösség területén kívülre elfuvarozott vagy feladott. A termékek az átruházó megbízásából és maga a szállító vagy harmadik személy által teljesített vállalkozói, megmunkálási, összeállítási, összeszerelési szolgáltatás vagy más termékekhez történő kiigazítás tárgyát képezhetik [...]

b) az Európai Gazdasági Közösség területén kívülre történő fuvarozással vagy feladással járó értékesítés a termékek átadását követő kilencven napos határidőn belül a külföldi átruházó által vagy megbízásából, kivéve a hajók, a kirándulóhajók és turista-repülőgépek, valamint az egyéb, magánhasználatra szánt közlekedési eszközök felszerelésére és ellátására szolgáló termékeket, valamint az Európai Gazdasági Közösség területén kívülre a személyi poggyászban szállítható termékeket; a kivitelt a vámhatóság vagy a posta által a számla egy példányára elhelyezett bélyegző igazolja;

c) az épületektől vagy az építési telkektől eltérő termékek értékesítése, ideértve az ügynök közvetítésével történő értékesítést is, és kiviteli értékesítést vagy Közösségen belüli ügyleteket teljesítő személyek számára történő szolgáltatásnyújtás, amely személyek, e jogcímen élnek a termékek és szolgáltatások adófizetés nélküli – ideértve az ügynök közvetítésével történő – megszerzésének vagy importjának lehetőségével.

A c) pont szerinti értékesítéseket és szolgáltatásokat az a) pontban említett személyek részére, amennyiben belföldi személyekről van szó, és az előző bekezdés b) pontja szerinti értékesítéseket teljesítő személyek részére, adó megfizetése nélkül teljesítik, írásbeli nyilatkozataik alapján és felelősségük mellett, az említett pontok szerinti, az említett személyek által a megelőző naptári évben teljesített értékesítések teljes összegének erejéig. Az átruházók és az ügynökök teljes egészében felhasználhatják ezen összeget az értékesítésüket követő hat hónapon belül eredeti állapotukban kivitt termékek beszerzéséhez vagy egyéb termékbeszerzéshez, vagy szolgáltatásnyújtáshoz az ezen összeg és az ugyanezen évben az a) pont szerint javukra teljesített termékbeszerzés összege közötti különbség erejéig [...]

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

9 A Dresser-Rand France ipari földgázkompresszorokat gyárt.

10 E tevékenysége keretében a Dresser-Rand France szerződést kötött a végső ügyféllel, egy spanyol társasággal, összetett áruk értékesítésére. A szerződés teljesítéséhez a Dresser-Rand Italia Srl (a továbbiakban: Dresser-Rand Italie) által a kínai telephelyeiről behozott kompresszorokat használt fel.

11 A Dresser-Rand France Franciaországból Olaszországba olyan további alkatrészeket hozott be, amelyek a behozott kompresszorok használatához szükségesek. Majd az FB ITMI SpA-val (a továbbiakban: FB ITMI), egy Olaszországban székhellyel rendelkező alvállalkozóval szerződést kötött azon további alkatrészek értékesítésére, amelyek a termékek működéséhez és a végső ügyfélnél történő összeszereléséhez szükségesek. Végül az FB ITMI közvetlenül feladta az összeszerelt termékeket a végső ügyfél számára a Dresser-Rand Italie mint a Dresser-Rand France adójogi képviselője nevében és megbízásából.

12 Az FB ITMI számlát állított ki a Dresser-Rand Italie számára a kapcsolódó összeszerelési és beüzemelési szolgáltatásokra vonatkozó ügyletek, valamint a szóban forgó termékértékesítések tekintetében. A Dresser-Rand Italie a Dresser-Rand France adójogi képviselőjeként a végső ügyfél részére feladott termékek összességére vonatkozóan számlát állított ki.

13 A rendszeres exportáló státuszára hivatkozva a Dresser-Rand Italie, a Dresser-Rand France adójogi képviselőjeként a 633. sz. rendelet 8. cikke (1) bekezdésének c) pontja és (2) bekezdése szerint úgy vélte, hogy az FB ITMI által értékesített termékeket vagy szolgáltatásokat a hűa megfizetése nélkül megszerezheti, amit vitat az adóhatóság. Mivel a rendszeres exportáló státusz a Franciaországból Olaszországba történő termék szállítása minősítésétől függ, az alapügyben szereplő felek közötti vita az utóbbi minősítésre vonatkozik.

14 Így a Dresser-Rand France álláspontja szerint a kompresszorok Franciaországból Olaszországba történő továbbítása „Közösségen belüli beszerzés a [hűa]írányelv 17. cikkének (1) bekezdése alapján”. Pontosítja továbbá, hogy az összeszerelt termékeknek a végső ügyfél számára Olaszország területéről történő értékesítése Közösségen belüli termékértékesítés.

15 Az Agenzia delle Entrate, Direzione Provinciale, Ufficio Controlli di Genova úgy érvel, hogy

az áruk Franciaországból Olaszországba történő továbbítását ezen irányelv 17. cikke (2) bekezdésének f) pontja szabályozza, és így a különböző tárgykörökre vonatkozó adórendelkezések harmonizálásáról szóló, 1993. augusztus 30-ai 331. sz. törvényrendelet 38. cikke ötödik bekezdésének a) pontjában elírt felfüggesztési eljárás vonatkozik rá. Ugyanis azt állítja, hogy a Dresser-Rand France és az FB ITMI között kötött szerződés tárgya nem valamely új termék szolgáltatása, hanem szolgáltatásnyújtás. Következésképpen az e szerződésben szereplő ügylet nem minősülhet az említett irányelv 17. cikkének (1) bekezdése szerinti termékértékesítésnek.

16 A Dresser-Rand France vitatja az említett felfüggesztési eljárás alkalmazását az alapeljárásban, mivel egyrészt az FB ITMI által kifejtett tevékenység lényege és célja termékek elállítása és értékesítése, másrészt pedig az Olaszországba behozott termékeket nem szállítják vissza a származás szerinti tagállamba, a héairányelvben az ilyen eljárás alá vonás tekintetében elírtakkal ellentétben.

17 E feltételek mellett a Commissione tributaria provinciale di Genova (genovai tartományi adójogi bizottság) az eljárás felfüggesztéséről határozott, és a C-606/12. és a C-607/12. sz. ügyben azonos módon megfogalmazott alábbi kérdéseket terjesztette előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé:

„1) A »terméken végzett munkának« a [héa]irányelv 17. cikke (2) bekezdésének f) pontja szerinti fogalma alá sorolható-e a termékeknek az egyik tagállamból Olaszországba történő továbbítása abból a célból, hogy az említett termékeknek az ország területén beszerzett más termékekkel való együttalkalmazhatóságát ellenőrizték, anélkül hogy az Olaszországba behozott termékeken bármiféle beavatkozást végeznének, továbbá e vonatkozásban szükséges-e az FB ITMI és a [Dresser-Rand Italie] közötti ügyletek jellegének értékelése?

2) Úgy kell-e értelmezni a [héa] irányelv 17. cikke (2) bekezdésének f) pontját, hogy az nem engedi a tagállamok számára, hogy jogszabályaikban, illetve jogalkalmazásukban úgy rendelkezzenek, hogy a termékek feladása vagy fuvarozása nem tekinthető másik tagállamba történő továbbításnak, kivéve ha a termékek abba a tagállamba térnek vissza, ahonnan eredetileg feladták vagy elfuvarozták őket?”

18 A Bíróság elnöke a 2013. január 28-ai végzésével az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélethozatal céljából egyesítette a C-606/12. és a C-607/12. sz. ügyet.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Előzetes megjegyzések

19 Mind az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból, mind a felek észrevételeiből kitűnik, hogy valószínűleg fogalomzavar áll fenn a héairányelv 14. cikkében meghatározott „termékértékesítés” és az ezen irányelv 20. cikkében meghatározott „Közösségen belüli beszerzés” között.

20 Ugyanis, amint a jelen ítélet 14. pontjából kitűnik, több alkalommal is hivatkoznak a „Közösségen belüli beszerzés” fogalmára az említett irányelv 17. cikkének (1) bekezdésével kapcsolatban, jóllehet e fogalom ugyanezen irányelv 21. cikkének tárgyát képezi.

21 Így a héairányelv 17. cikkének (1) bekezdése egyes terméktovábbításokat Közösségen belüli értékesítésnek tekint, és egyáltalán nem utal Közösségen belüli beszerzésekre.

22 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a jelen kérdések nem a „Közösségen belüli beszerzés”

fogalmára, hanem a héairányelv 17. cikke szerinti „terméktovábbítás” fogalmára vonatkoznak.

A második kérdés?

23 Az először vizsgálandó második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a héairányelv 17. cikke (2) bekezdésének f) pontját úgy kell értelmezni, hogy azon eset kivételével, ha a vonatkozó termékek abba a tagállamba térnek vissza, ahonnan eredetileg feladták vagy elfuvarozták őket, a tagállamok a jogszabályaikban, illetve jogalkalmazásukban nem rendelkezhetnek úgy, hogy a termékek más tagállamba történő feladását vagy fuvarozását az e tagállamba történő továbbításnak tekintik.

24 Először is a magára a héairányelv 17. cikke (2) bekezdése f) pontjának szövegére kell utalni, amennyiben az kifejezetten előírja, hogy valamely terméknek az adóalany által nyújtandó szolgáltatás céljából történő feladása nem minősül másik tagállamba történő továbbításnak, amennyiben e terméket visszaszállítják az adóalany számára a származás szerinti tagállamba, azaz azon tagállamba, ahonnan a terméket eredetileg feladták.

25 Ezen irányelv 17. cikke (2) bekezdése f) pontjának alkalmazása tehát kifejezett módon azon feltételtől függ, hogy a terméket visszaszállítsák a származás szerinti tagállamba.

26 Ezt követően hangsúlyozni kell, hogy a héairányelv 17. cikkének (2) bekezdése számos esetet felsorol, többek között az f) pont alatt szereplő esetet, amely nem függ az említett irányelv 17. cikkének (1) bekezdésében szereplő „másik tagállamba történő továbbítás”, minősítéstől.

27 Így magából a héairányelv 17. cikke megfogalmazásának szerkezetéből következik, hogy annak (2) bekezdése a kivételek kimerítő jegyzékét tartalmazza, amelyeket így szigorúan kell értelmezni (lásd analógia útján a C-169/12. sz. TNT Express Worldwide ügyben 2013. május 16-án hozott ítélet 24. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

28 Végül emlékeztetni kell arra, hogy az ezen irányelv által bevezetett, a Közösségen belüli kereskedelemre alkalmazandó átmeneti héarendszer célja, hogy ahhoz a tagállamhoz kerüljenek az adóbevételek, ahol az értékesített termékek végső fogyasztására sor kerül (lásd különösen a C-536/08. és C-539/08. sz., X és fiscale eenheid Facet/Facet Trading egyesített ügyekben 2010. április 22-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-3581. o.] 30. pontját, valamint a C-84/09. sz. X-ügyben 2010. november 18-án hozott ítélet [EBHT 2010., I-11645. o.] 22. és 31. pontját). Így az ugyanezen irányelv 17. cikke (2) bekezdésének f) pontjában előírt eltérést különösen e célra tekintettel kell értelmezni.

29 A jelen ítélet előző pontjában említett rendeltetési hely szerinti tagállamban való adóztatás elve szerint a héairányelv 17. cikke (2) bekezdésének f) pontját úgy kell értelmezni, hogy lehetővé teszi, hogy csak akkor ne minősüljön Közösségen belüli termékértékesítésnek a termék másik tagállamba történő továbbítása, ha e termék átmenetileg marad e tagállamban, és ezt követően visszaszállítják a származás szerinti tagállamba.

30 Ugyanis az ilyen továbbítás csak akkor nem minősül Közösségen belüli termékértékesítésnek, ha a termék másik tagállamba történő továbbítására nem e termék e tagállamban történő végső fogyasztása, hanem az említett termék megmunkálása céljából kerül sor, majd ezt követően visszaszállítják azt a származás szerinti tagállamba.

31 A fentiekre tekintettel a termék eredeti feladásának vagy elfuvarozásának kiindulási helye szerinti tagállamba, az adóalany számára történő visszaszállítását a héairányelv 17. cikke (2) bekezdése f) pontja alkalmazása feltételének kell tekinteni.

32 Így azt kell válaszolni a második kérdésre, hogy a héairányelv 17. cikke (2) bekezdésének f) pontját úgy kell értelmezni, hogy ahhoz, hogy valamely termék feladása vagy fuvarozása ne minősüljön másik tagállamba történő továbbításnak, e terméket – miután az azt érintő munkákat elvégezték az említett termék feladásának vagy elfuvarozásának érkezési helye szerinti tagállamban – szükségszerűen vissza kell szállítani az adóalany számára a származás szerinti tagállamba, ahonnan azt eredetileg feladták vagy elfuvarozták.

Az első kérdésről

33 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a héairányelv 17. cikke (2) bekezdésének f) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az első tagállamból a második tagállam területére továbbított terméknek az utóbbi állam területén beszerzett más termékekkel való együttalkalmazhatóságának ellenőrzése, anélkül hogy a behozott termékeken bármiféle beavatkozást végeznének, az e rendelkezés szerinti „terméken végzett munka” fogalma alá tartozik.

34 Emlékeztetni kell arra, hogy a nemzeti bíróságok és a Bíróság közötti, az EUMSZ 267. cikk szerinti, bírói feladatmegosztás keretében, jóllehet a Bíróság előzetes döntéshozatal jogcímén fűszabály szerint anélkül hozhatja meg döntését, hogy meg kellene vizsgálnia azon körülményeket, amelyek a nemzeti bíróságokat a kérdések Bíróság elé terjesztésére késztették, és amelyek alapján azok úgy ítélik meg, hogy az uniós jogi rendelkezés alkalmazandó, amelynek Bíróság általi értelmezését kérik, más a helyzet különösen abban az esetben, ha nyilvánvaló, hogy az uniós jogi rendelkezés, amelynek kapcsán a Bíróság értelmezését kérték, az alapeljárás tényállása tekintetében nem alkalmazható (lásd ebben az értelemben a C-297/88. és C-197/89. sz. Dzodzi egyesített ügyekben 1990. október 18-án hozott ítélet [EBHT 1990., I-3763. o.] 39. és 40. pontját, valamint a C-64/06. sz. Telefónica O2 Czech Republic ügyben 2007. június 14-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-4887. o.] 22. és 23. pontját).

35 Amint az a jelen ítélet 32. pontjában kiemelésre került, a terméknek az adóalany számára a származás szerinti tagállamba történő visszaszállítása, ahonnan azt eredetileg feladták vagy elfuvarozták, szükségszerű feltétele a héairányelv 17. cikke (2) bekezdése f) pontja alkalmazásának.

36 Márpedig az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az alapeljárásban a szóban forgó termékeket nem szállították vissza a származás szerinti tagállamba, azaz Franciaországba, miután elvégezték a munkát rajtuk Olaszországban.

37 Mivel nem teljesül a terméknek a származás szerinti tagállamba történő visszaszállítására vonatkozó feltétel, az alapeljárásban nem alkalmazható a héairányelv 17. cikke (2) bekezdésének f) pontja.

38 Az első kérdésre tehát nem szükséges válaszolni.

A költségekről

39 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hetedik tanács) a következőképpen határozott:

A közös hozzáadottértékadórendszerrel szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 17. cikke (2) bekezdésének f) pontját úgy kell értelmezni, hogy ahhoz, hogy valamely termék feladása vagy fuvarozása ne minősüljön másik tagállamba történő

továbbításnak, e terméket – miután az azt érintő munkákat elvégezték az említett termék feladásának vagy elfuvarozásának érkezési helye szerinti tagállamban – szükségszerűen vissza kell szállítani az adóalany számára a származás szerinti tagállamba, ahonnan azt eredetileg feladták vagy elfuvarozták.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: olasz.